

HOMENATGE A DIETRICH FISCHER DIESKAU
(1925 — 2012)

Samuel Hasselhorn, baríton
Ammiel Bushakevitz, piano

Dilluns 18 d'agost de 2025
20:30 h

LICHT UND SCHATTEN

40' **Franz Schubert (1797-1828)**

Des Sängers Habe, D. 832 (1825)*

Die junge Nonne, D. 828 (1825)

Auflösung, D. 807 (1824)

Die Allmacht, D. 852 (1825)

Siebzehn Länder, D. 366 (1824)¹

n. 3 en la menor

n. 4 en la menor

Der Einsame, D. 800 (1825)

Abendstern, D. 806 (1824)

Das Heimweh, D. 851 (1825)

Auf der Bruck, D. 853 (1825)

—— PAUSA ——

35' **Franz Schubert**

Fülle der Liebe, D. 854 (1825)

Der blinde Knabe, D. 833 (1825)

Normans Gesang, D. 846 (1825)

Im Abendrot, D. 799 (1825)

Siebzehn Deutsche, D. 783 (1825)¹ *

n. 2 en re major

n. 4 en sol major

n. 5 en re major

n. 6 en si bemoll major

n. 7 en si bemoll major

Lied des gefangenen Jägers, D. 843 (1825)

Totengräbers Heimweh, D. 842 (1825)

Wiedersehn, D. 855 (1825)

¹ Piano sol.

*Primera audició a la Schubertiada.

“Vostè canta com si compongúes en l’instant
mateix de cantar!”

Jean Cocteau a Dietrich Fischer-Dieskau

Fes-te Amic de la Schubertiada

El teu suport és essencial

El suport als músics joves és part essencial de la Schubertiada i l'Associació Franz Schubert. Aquest compromís pren ara forma amb el programa "Lied the Future", un pla de beques únic en l'àmbit europeu amb un doble vessant pedagògic i d'acompanyament en la inserció en el circuit professional.

Amb el teu suport podem fer créixer aquest nou projecte i la Schubertiada. Consulta en aquest enllaç les modalitats de mecenatge i els avantatges i fes el pas!

www.schubertiada.cat/participa

Associació
Franz Schubert

LIED THE FUTURE

Llum i ombres

Roman Hinke

Musicòleg

Pocs són els compositors la música dels quals reflecteix tant el caràcter i l'estat d'ànim de l'autor com la de Franz Schubert. Clar i obscur, llum i ombres conviuen sempre en la seva obra com dues expressions oposades d'una mateixa emoció, que es condicionen i es complementen mútuament com les parts d'un tot indestructible. Dibuixen el psicograma d'un home alhora hipersensible i extremadament inestable, que es mou constantment entre l'eufòria i la melangia, entre la necessitat d'acció i la profunda inseguretat. Si aquesta dialèctica fonamental en la naturalesa de Schubert ja es percep en les obres de la seva joventut i durant els seus anys de formació, s'intensifica encara més en la seva maduresa. En aquest context, els anys 1824-1825 constitueixen una fase de canvi decisiva, tant des del punt de vista biogràfic com artístic, marcada per la crisi i per una nova orientació.

Això es fa especialment evident en la reveladora carta que Schubert va adreçar el 31 de març de 1824 al seu amic Leopold Kupelwieser, pintor vienès gairebé de la seva edat, que era a Roma estudiant:

«He escrit pocs lieder nous; en canvi, he provat d'escriure diverses peces instrumentals, i he compost dos quartets per a violins, viola i violoncel [en la menor, D. 804 i en re menor D. 810] i un octet [en fa major D. 803], i encara vull escriure un altre quartet; és, també, una manera d'obrir-me camí cap a la gran simfonia».

Això que sona com un ardor creatiu, com un nou començament acompanyat de projectes ambiciosos quedava, però, radicalment posat en qüestió només unes línies més amunt:

«En poques paraules, em sento l'home més desgraciat, el més miserable de la terra. Imagina un home la salut del qual mai no tornarà a ser la que era, i que, per desesperació, empitjora encara més les coses en compte de millorar-les; imagina un home, et dic, les esperances més radiants del qual han estat totalment anihilades, a qui els plaers de l'amor i de l'amistat ja no li aporten més que

dolor, i la passió (almenys l'estimulant) per la bellesa amenaça de desaparèixer; i demana't si aquest home no és realment miserable i infeliç. *Meine Ruh' ist hin, mein Herz ist schwer, ich finde sie nimmer und nimmermehr* ["He perdut la pau, em pesa el cor, no la retrobaré mai més, mai més", són els primers versos del poema de Goethe musicat per Schubert, *Gretchen am Spinnrade*]... puc cantar això cada dia, perquè cada nit, quan me'n vaig al llit, espero no despertar-me mai més, i cada matí només em recorda els turments de la jornada anterior».

Paraules tèrboles, al límit de l'abdicació de si mateix. Aquesta aparent contradicció entre aquests dos fragments de la carta només s'entén si la situem en el seu context biogràfic. D'una banda, la fama artística de Schubert no deixa de créixer; de l'altra, continua limitada sobretot als cercles musicals semipúblics de Viena, les anomenades schubertiades. [...] Encara és jove —acaba de fer vint-i-set anys—, però fa temps que lluita contra els símptomes d'una sífilis que avança i amenaça d'esgotar-li les forces i el coratge.

Schubert només va viure moments relativament feliços durant els mesos d'estiu d'aquests dos anys: com el 1818, passa al castell de Zselíz, a Hongria, de finals de maig a mitjan octubre de 1824, convidat per la família Esterházy. [...] Entre maig i setembre de l'any següent, el 1825, Schubert emprèn un llarg viatge per l'Alta Àustria amb Vogl, amb la finalitat de reposar, encara que fos temporalment, de les nombroses proves imposades per la malaltia gaudint de llargues passejades en plena natura.

[...]

La majoria dels lieder del programa van ser escrits fora d'aquestes estades estiuenques, durant els mesos d'hivern i primavera d'aquests mateixos anys a Viena. Els seus temes giren principalment al voltant de motius típics d'aquella època, com ara la nostàlgia i la solitud, però també aborden aspectes fonamentals de la recerca de si mateix, de la relació metafísica entre l'home i la naturalesa, entre l'individu i la humanitat en conjunt.

[...]

Cal destacar que la interacció ambivalent de la foscor i la llum no és un tret característic de Schubert que es reflecteixi només en el lied, sinó que es repeteix com a particularitat en tots els gèneres de la seva obra. Fins i tot a les nombroses composicions de circumstàncies, petites peces per a piano i danses com ara les diverses sèries de breus *ländler* i danses alemanyes, concebudes en gran part en l'entorn serè de Zselíz, s'hi distingeixen sempre sonoritats pensaroses i matisos melancòlics més foscos del que s'espera del gènere. Aquestes peces també expressen la psique vulnerable del seu autor i reflecteixen els seus estats d'ànim extremadament fràgils.

Extracte del text publicat al llibret del disc *Licht und Schatten*, reproduït per cortesia dels artistes i d'Harmonia Mundi.

Versió catalana de Sílvia Pujalt

**Hotel
Empordà**
Figueres

COMPROMÈS AMB LA CULTURA

**Hotel
Empordà**
Figueres

www.hotelemporda.com

Samuel Hasselhorn, baríton

Després de guanyar el primer premi a la Queen-Elisabeth-Competition de 2018, Samuel Hasselhorn s'ha consolidat com un artista versàtil que es troba igualment còmode cantant òpera, lied i oratori. Va ser membre permanent de la companyia de l'Staatstheater de Viena durant dos anys, on va interpretar el paper titular a *Don Giovanni*, Figaro (*Il barbiere di Siviglia*), Belcore (*L'elisir d'amore*), Harlequin (*Ariadne auf Naxos*) o Schaunard (*La Bohème*). Actualment és membre de l'Staatstheater de Nuremberg, on ha cantat recentment Pelléas (*Pelléas et Mélisande*) i Ford (*Falstaff*). Molt apreciat com a cantant de lied, treballa regularment amb pianistes de renom com Helmut Deutsch, Malcolm Martineau, Ammiel Bushakevitz o Joseph Middleton, i ha ofert recitals a la Staatsoper d'Hamburg, l'Hugo-Wolf Akademie de Stuttgart, el Teatre an der Wien, la Schubertiada o el Wigmore Hall.

Aquest és el quart concert de Samuel Hasselhorn a la Schubertiada; hi va debutar l'any 2017.

Ammiel Bushakevitz, piano

Nascut a Jerusalem, va començar a tocar el piano als quatre anys. Apassionat per la cançó poètica des de molt jove, és reconegut internacionalment com a un dels millors acompanyants de la seva generació i actua regularment en destacats auditoris a Europa, Amèrica del Nord, Àfrica, Àsia i Austràlia. Va començar els seus estudis a Sud-àfrica, on es va criar, i va estudiar després a la Hochschule für Musik und Theater "Felix Mendelssohn Bartholdy" de Leipzig i al Conservatori Nacional de Música de París. És guanyador de nombrosos concursos, incloent-hi el del Wigmore Hall a Londres o el de l'Hugo-Wolf-Akademie de Stuttgart. Un dels últims estudiants privats de Dietrich Fischer-Dieskau, col·labora amb Thomas Hampson a l'Liedakademie de la Heidelberg Frühling. A més de les seves activitats com a pianista, Ammiel també es dedica a la musicologia i està especialitzat en la investigació sobre Schubert i Wagner.

Aquest és el setè concert d'Ammiel Bushakevitz a la Schubertiada; hi va debutar l'any 2022.

www.schubertiada.cat

Amb el suport de

Col·laborador principal

Organitzat per

Associació
Franz Schubert

Agraïm la seva col·laboració als Amics de la Schubertiada: Jordi Roch (President d'honor) · Pere Armadàs · Josefina Bas · Manel Bertran · Jorge Binaghi · Jaume Braut · Manuel Capdevila · Susanna Capdevila · Joan Cavallé · Rosa Maria Cullé · Carlos Cusi · Carmen de Robert · Alba Espargaró · Joan Esquirol · Xavier Coicoechea · Jaume Craell · Clòria Cutiérrez · Pilar Maier · Fernando Marín · Giovanni Melillo · Joan Ocaña · Maria Teresa Ollé · Josep Maria Plantada · Clòria Renom · Gràcia Rodríguez-Illescas · Manuel Terrazo

Schubertíada i Autopodium Audi Figueres

Disseny i innovació.
Cultura i motor.

Audi
Q5

Audi
A5

Schubertiada
Vilabertran

Dilluns 18 d'agost de 2025
20:30 h
Canònica de Santa Maria
de Vilabertran

Samuel Hasselhorn, baríton
Ammiel Bushakevitz, piano

FRANZ SCHUBERT (1797 — 1828)

Franz Xaver von Schlechta (1796 — 1875)

Des Sängers Habe

Schlagt mein ganzes Glück in Splitter,
Nehmt mir alle Habe gleich,
Lasset mir nur meine Zither,
Und ich bleibe froh und reich.

Wenn des Cramers Wolken ziehen,
Haucht sie Trost in meine Brust,
Und aus ihrem Colde blühen
Alle Blumen meiner Lust.

Will die Liebe nicht gewähren,
Freundschaft brechen ihre Pflicht,
Kann ich beide stolz entbehren,
Aber meine Zither nicht.

Reißet meines Lebens Sehne,
Wird sie mir ein Kissen sein,
Lullen mich die süßen Töne
In den letzten Schlummer ein.

In den Grund des Tannenhaines
Senkt mich leise dann hinab;
Und statt eines Leichensteines
Stellt die Zither auf mein Grab,

Els béns del cantant

Trossegeu tota la meva felicitat,
preneu-me si voleu tots els meus béns,
però deixeu-me només la meva cítara,
i restaré content i feliç.

Quan s'acosten els núvols de les penes,
alena el consol dins del meu pit,
i en els seus daurats esclaten
totes les flors del meu plaer.

Si no se'm concedeix l'amor,
o l'amistat trenca els seus deures,
d'ambdós em puc passar, orgullós,
però no de la meva cítara.

Quan es trenquin les cordes de la meva vida,
serà per a mi com un coixí;
les seves dolces tonades
amoixaran el meu últim son.

Enterreu-me llavors plàcidament
enmig del bosc d'avets;
i en comptes d'una làpida de pedra,
poseu la cítara sobre la meva tomba.

Daß ich, wenn zum stillen Reigen,
Aus des Todes dunklem Bann,
Mitternachts die Geister steigen,
Ihre Saiten rühren kann.

Jakob Nicolaus von Craigher de Jachelutta (1797 — 1855)

Die junge Nonne

Wie braust durch die Wipfel der heulende
Sturm!
Es klirren die Balken, es zittert das Haus!
Es rollet der Donner, es leuchtet der Blitz,
Und finster die Nacht, wie das Grab!

Immerhin, immerhin,
so tobt' es auch jüngst noch in mir!
Es brauste das Leben, wie jetzo der Sturm,
Es bebten die Glieder, wie jetzo das
Haus,
Es flammte die Liebe, wie jetzo der Blitz,
Und finster die Brust, wie das Grab.

Nun tobe, du wilder, gewalt'ger Sturm,
Im Herzen ist Friede, im Herzen ist Ruh,
Des Bräutigams harret die liebende Braut,
Cereinigt in prüfender Glut,
Der ewigen Liebe getraut.

Ich harre, mein Heiland, mit sehndem
Blick!
Komm, himmlischer Bräutigam, hole die
Braut,
Erlöse die Seele von irdischer Haft.
Hörch, friedlich ertönet das Glöcklein
vom Turm!
Es lockt mich das süsse Getön
Allmächtig zu ewigen Höh'n. Alleluia!

Perquè pugui polsar les seves cordes
quan a mitjanit els esperits
retornin de l'obscur exili de la mort,
per a les seves danses silencioses.

La jove monja

Com bramula entre el brancatge la sorollosa
tempesta!
Cruixen les bigues, tremola la casa!
Retrunyen els trons, esclaten els llamps,
i obscura és la nit, com una tomba!

Constantment, constantment!
Així m'encenia també jo recentment!
Bramulava la vida, com ara la tempesta,
em tremolaven els membres, com ara la
casa,
m'encenia l'amor, com ara els llamps,
i obscur era el meu cor, com ara la tomba.

Segueix, doncs, tempesta salvatge i potent!
En el meu cor hi ha pau, i tranquil·litat.
L'amorosa núvia espera el seu promès,
purificada per una ardor incontestable,
i promesa a l'amor etern.

T'espero, Salvador meu, amb anhelant
mirada!
Vine, promès celestial, pren la teva
núvia,
allibera'm l'ànima de la seva presó terrenal!
Escolteu amb quina pau ressonen les
campanes de la torre!
Amb el seu dolç repic em crida
el Totpoderós cap a les altures! Alleluia!

Johann Mayrhofer (1787 — 1836)

Auflösung

Verbirg dich, Sonne,
Denn die Gluten der Wonne
Versengen mein Gebein;
Verstummet, Töne,
Frühlings Schöne
Flüchte dich und lass mich allein!

Quillen doch aus allen Falten
Meiner Seele liebliche Gewalten,
Die mich umschlingen,
Himmlisch singen.
Geh unter, Welt, und störe
Nimmer die süßen, ätherischen Chöre.

Johann Ladislaus Pyrker (1772 — 1847)

Die Allmacht

Gross ist Jehova, der Herr! Denn Himmel
Und Erde verkünden seine Macht.
Du hörst sie im brausenden Sturm,
In des Waldstroms laut aufrauschendem
Ruf;
Du hörst sie in des grünenden Waldes
Gesäusel,
Siehst sie in wogender Saaten Gold,
In lieblicher Blumen glühendem Schmelz,
Im Glanz des sternebesäten Himmels,
Furchtbar tönt sie im Donnergeroll
Und flammt in des Blitzes schnell
hinzuckendem Flug.
Doch kündet das pochende Herz dir fühlbarer
noch
Jehovas Macht, des ewigen Gottes,
Blickst du flehend empor
Und hoffst auf Huld und Erbarmen.
Groß ist Jehova, der Herr!

Extinció

Amaga't, sol,
car les flames del plaer
cremen els meus ossos;
cal·leu, tonades;
bella primavera,
fuig, i deixa'm sol!

Però brollen amables impulsos
de tots els racons de la meva ànima,
que m'abracen,
i cants celestials...
Desapareix, món, i no molestis
mai més els dolços cors eteris!

L'Omnipotència

Gran és Jehovà, el Senyor! Els cels
i la terra proclamen els seu poder!
El sents en la tempesta fragorosa,
en la crida penetrant del riu tempestuós
del bosc;
el sents en els murmuris dels
boscors verds,
el veus en l'or arrissat dels sembrats,
en l'encant apassionat de les flors encisadores,
en l'esplendor del cel estrellat,
sona amenaçador en el retruny del tro,
i s'encén en el vol veloç del llamp
tremolós.
Però el teu cor palpitant veu encara més
clarament
el poder de Jehovà, el Déu etern,
i mirant enlaire, pregant,
confies en la gràcia i en la misericòrdia.
Gran és Jehovà, el Senyor!

Karl Lappe (1773 — 1843)

Der Einsame

Wenn meine Grillen schwirren,
Bei Nacht, am spät erwärmten Herd,
Dann sitz' ich mit vergnügtem Sinn
Vertraulich zu der Flamme hin,
So leicht, so unbeschwert.

Ein trautes, stilles Stündchen
Bleibt man noch gern am Feuer wach,
Man schürt, wenn sich die Lohe senkt,
Die Funken auf und sinnt und denkt:
"Nun abermal ein Tag!"

Was Liebes oder Leides
Sein Lauf für uns dahergebracht,
Es geht noch einmal durch den Sinn;
Allein das Böse wirft man hin,
Es störe nicht die Nacht.

Zu einem frohen Träume,
Bereitet man gemach sich zu,
Wenn sorgenlos ein holdes Bild
Mit sanfter Lust die Seele füllt,
Ergibt man sich der Ruh.

Oh, wie ich mir gefalle
In meiner stillen Ländlichkeit!
Was in dem Schwarm der lauten Welt
Dar irre Herz gefesselt hält,
Gibt nicht Zufriedenheit.

Zirpt immer, liebe Heimchen,
In meiner Klausen eng und klein.
Ich duld' euch gern: ihr stört mich nicht,
Wenn euer Lied das Schweigen bricht,
Bin ich nicht ganz allein.

El solitari

Quan els meus grills canten,
en la nit, prop de la llar encesa,
m'assec amb l'ànim satisfet
i contemplo confiat les flames,
molt lleuger, molt lliure de cabòries.

M'agrada estar despert prop del foc
una horeta confiada i tranquil·la,
i quan les flames s'esmoreixen
atio les brases i penso:
un altre dia més!

El que el seu transcurs em portà,
amor o dolor,
passa una vegada més per la meva ment;
però aparto lluny tot el dolent,
perquè no em pertorbi la nit.

I em preparo lentament
per a feliços somnis,
i quan una imatge dolça i calmosa
omple d'afable alegria la meva ànima,
aconsegueixo el repòs.

Oh, com gaudeixo
de la meva tranquil·la rusticitat!
El que encadena el cor errat
entre el tumult del món sorollós,
no porta la tranquil·litat.

Canteu sempre, estimats grills,
en la meua llar estreta i petita,
us suportó amb gust: no em molesteu.
Quan la vostra cançó trenca el silenci,
no em sento del tot sol.

Johann Mayrhofer (1787 — 1836)

Abendstern

Was weilst du einsam an dem Himmel,
O schöner Stern? und bist so mild;
Warum entfernt das funkelnde Gewimmel
Der Brüder sich von deinem Bild?
"Ich bin der Liebe treuer Stern,
Sie halten sich von Liebe fern."

So solltest du zu ihnen gehen,
Bist du der Liebe, zaud're nicht!
Wer möchte denn dir widerstehen?
Du süßes eigensinnig Licht.
"Ich säe, schaue keinen Keim,
Und bleibe trauernd still daheim."

Estrella vespertina

Per què estàs tan sola en el cel,
bella estrella? i ets tan dolça!
Per què s'allunya de la teva imatge
la colla lluent de les germanes?
"Jo sóc la fidel estrella de l'amor,
i elles es mantenen lluny de l'amor".

Llavors hauries d'anar amb elles,
si ets l'amor, no vacillis!
Qui podria resistir-se
a la teva llum dolça i obstinada?
"Jo sembro, però no miro mai els brots,
em quedo a casa trista i silenciosa".

Johann Ladislaus Pyrker

Das Heimweh

Ach, der Gebirgssohn hängt
Mit kindlicher Lieb' an der Heimat.
Wie den Alpen geraubt,
Hinwelket die Blume,
So welkt er ihr entrissen dahin.

Stets sieht er die trauliche Hütte,
Die ihn gebar, im hellen Grün
Umduftender Matten;
Sieht das dunkle Föhrengelölz,
Die ragende Felswand über ihm,
Und noch Berg auf Berg
In erschütternder Hoheit
Aufgetürmt und glühend
Im Rosenschimmer des Abends.
Immer schwebt es ihm vor,
Verdunkelt ist alles um ihn her.

Ängstlich horcht er; ihm deucht,
Er höre das Muhen der Kühe vom nahen
Gehölz
Und hoch von den Alpen herunter
Glöcklein klingen,
Ihm deucht, er höre das Rufen der Hirten,
Oder ein Lied der Sennerin,
Die mit umschlagender Stimme
Freudig zum Widerhall aufjauchzt
Melodien des Alplands:
Immer tönt es ihm nach.

Ihn fesselt der lachenden Eb'nen
Anmut nicht,
Er fliehet der Städt' einengende
Mauern
Einsam und schaut aufweinend vom Hügel
Die heimischen Berge;
Ach, es zieht ihn dahin
Mit unwiderstehlicher Sehnsucht.

La nostàlgia de la pàtria

Ai, el fill de les muntanyes té
una passió infantil per la pàtria,
Igual que es va marcint
la flor robada als Alps
així es va pansint si és arrancat d'allà.

Veu sempre la caseta familiar
on va néixer, entre els verds clars
d'un prat perfumat;
veu el fosc bosquet de pins,
la prominent paret de roca per sobre d'ell,
i encara muntanyes i muntanyes
apilades fins a imponent altura,
brillant a la resplendor
rosada del capvespre.
Sempre hi pensa, tot allò altre que el volta
se li ha enfosquit

Escolta aprensiu; li sembla
que sent els bramuls de les vaques del bosc
proper
i que dalt dels Alps
ressonen les campanes;
li sembla, que li arriben els crits dels pastors,
o una cançó de la vaquera
que amb veu modulada
canta a l'eco alegres
melodies alpines;
sempre li tornen a sonar.

No el lliga la gràcia
de les planúries somrients,
fuig tot sol de les muralles que envolten
les ciutats,
i contempla plorós des d'un turó
les muntanyes de la pàtria;
ah, l'atreuen
amb irresistible nostàlgia.

Ernst Schulze (1789 — 1817)

Auf der Bruck

Frisch trabe sonder Ruh und Rast,
Mein gutes Roß, durch Nacht und Regen!
Was scheust du dich vor Busch und
Ast
Und strachelst auf den wilden Wegen?
Dehnt auch der Wald sich tief und dicht,
Doch muß er endlich sich erschließen;
Und freundlich wird ein fernes Licht
Uns aus dem dunkeln Tale grüßen.

Wohl könnt' ich über Berg und Feld
Auf deinem schlanken Rücken fliegen
Und mich am bunten Spiel der Welt,
An holden Bildern mich vergnügen;
Manch Auge lacht mir traulich zu
Und beut mit Frieden, Lieb und Freude,
Und dennoch eil ich ohne Ruh,
Zurück, zurück zu meinem Leide.

Denn schon drei Tage war ich fern
Von ihr, die ewig mich gebunden,
Drei Tage waren Sonn und Stern
Und Erd und Himmel mir verschwunden.
Von Lust und Leiden, die mein Herz
Bei ihr bald heilten, bald zerrissen,
Fühlt' ich drei Tage nur den Schmerz,
Und ach! die Freude mußt' ich missen.

Weit sehn wir über Land und See
Zur wärmern Flur den Vogel fliegen;
Wie sollte denn die Liebe je
In ihrem Pfade sich betrügen?
Drum trabe mutig durch die Nacht,
Und schwinden auch die dunklen Bahnen,
Der Sehnsucht helles Auge wacht,
Und sicher führt mich süßes Ahnen.

Al Bruck

Trota serè sense treva ni descans,
mon bon cavall, a través de la nit i la pluja!
Què t'espanta en els matolls i en les
branques,
què et fa ensopegar pels camins escarpats?
El bosc s'estén profund i espès,
però al final s'aclarirà;
i una llum llunyana ens saludarà
amistosa des de la vall obscura.

M'agradaria volar sobre muntanyes i camps
sobre el teu llom esvelt,
i complaure'm en el joc bigarrat del món,
i les seves amables imatges;
molts ulls em somriuen confiats
i m'ofereixen pau, amor i alegria,
i no obstant m'apresso sense descans
en tornar al meu sofriment.

Car ja he passat tres dies allunyat
de la que em va lligar per sempre;
durant tres dies han desaparegut
sol i estrelles, terra i cel.
Ella tan aviat feria com sanava el meu cor,
però d'aquell plaer i aquella pena
durant tres dies només he sentit el dolor
i, ail!, he trobat a faltar l'alegria!

Veiem volar l'ocell lluny sobre terra i mar
cap a camps més càlids;
llavors com pot l'amor
ser traït en el seu camí?
Per tant trota coratjós durant la nit,
i si minven també les rutes fosques,
l'ull clar de la nostàlgia està despert,
i em guiarà cap a pressentiments més dolços.

Friedrich Schlegel (1772 — 1829)

Fülle der Liebe

Ein sehrend Streben
Teilt mir das Herz,
Bis alles Leben
Sich löst in Schmerz.

In Leid erwachte
Der junge Sinn,
Und Liebe brachte
Zum Ziel mich hin.

Ihr edle Flammen,
Wecktet mich auf;
Es ging mitsammen
Zu Gott der Lauf.

Ein Feuer war es,
Das alles treibt;
Ein starkes, klares,
Das ewig bleibt.

Was wir anstrebten,
War treu gemeint;
Was wir durchlebten
Bleibt tief vereint.

Da trat ein Scheiden
Mir in die Brust;
Das tiefe Leiden
Der Liebes Lust.

Im Seelengrunde
Wohnt mir ein Bild;
Die Todeswunde
Ward nie gestillt.

Plenitud de l'amor

Un afany vehement
em parteix el cor,
fins que tota la vida
es dissol en sofriment.

El dolor despertà
els sentiments juvenils,
i l'amor em portà
fins a la meva meta.

Vosaltres, nobles flames,
em vàreu despertar,
i vàrem fer junts
el camí fins a Déu.

Era un foc
que tot ho arrossegava,
un de fort, clar,
encès eternament.

El que anhelàvem,
ho volíem sincerament,
el que junts vàrem viure
ens ha unit profundament.

Llavors m'entrà en el pit
una gran pena;
el sofriment pregon
dels plaers de l'amor.

Al fons de la meva ànima
hi porto una imatge;
la ferida mortal
mai no fou curada.

Viel tausend Tränen
Flossen hinab;
Ein ewig Sehnen
Zu ihr ins Grab.

In Liebes Wogen
Wallet der Geist,
Bis fortgezogen,
Die Brust zerreißt.

Ein Stern erschien mir
Vom Paradies;
Und dahin flieh'n wir
Vereint gewiß.

Hier noch befeuchtet
Der Blick sich lind,
Wenn mich umleuchtet
Dies Himmelskind.

Ein Zauber waltet
Jetzt über mich,
Und der gestaltet
Dies all nach sich,

Als ob uns vermähle
Geistesgewalt,
Wo Seel in Seele
Hinüberwallt.

Ob auch zerspalten
Mir ist das Herz;
Selig doch halten
Will ich den Schmerz.

Milers de llàgrimes
varen caure:
un enyor etern
de la seva tomba.

En onades d'amor
s'agita l'esperit,
fins que, un cop retirat,
el pit s'esquinça.

Se m'apareix una estrella
del paradís;
i volem cap a ella
segurs i units.

Aquí les mirades suaus
s'humitegen encara
quan m'il·lumina
aquesta celestial criatura.

Em domina ara
un encantament,
que ho pinta tot
tal com ell vol.

Com si ens unís
la força dels esperits,
una ànima passa
a l'altra ànima.

Encara que el meu cor
està partit,
conservaré santificat
el dolor.

Colley Cibber (1671 — 1757)

Versió alemanyade Jacob Nicolaus Craigher de Jachelutta

Der blinde Knabe

O sagt, ihr Lieben, mir einmal,
Welch Ding ist's, Licht genannt?
Was sind des Sehens Freuden all'
Die niemals ich gekannt?

Die Sonne, die so hell ihr seht,
Mir Armen scheint sie nie,
Ihr sagt, sie auf und nieder geht,
Ich weiß nicht wann noch wie.

Ich mach mir selbst so Tag und Nacht,
Dieweil ich schlaf und spiel;
Mein innres Leben schön mir lacht,
Ich hab der Freuden viel.

Zwar kenn ich nicht, was euch erfreut,
Doch drückt mich keine Schuld,
Drum freu ich mich in meinem Leid,
Und trag es mit Geduld.

Ich bin so glücklich, bin so reich,
Mit dem, was Gott mir gab,
Bin wie ein König froh, obgleich
Ein armer blinder Knab.

Walter Scott (1771 — 1832)

Versió alemanya d'Adam Storck (1780 — 1822)

Normans Gesang

Die Nacht bricht bald herein, dann leg ich
mich zur Ruh,
Die Heide ist mein Lager, das Farnkraut
deckt mich zu.
Mich lullt der Wache Tritt wohl in den
Schlaf hinein,
Ach, muß so weit, so weit von dir, Maria,
Holde, sein.
Und wird es morgen Abend, und kommt die
trübe Zeit,

El noi cec

Oh, digueu-me ara, estimats,
què és això que en dieu llum?
Què és l'alegria de veure-ho tot,
que jo mai no he conegut?

El sol que veieu tan clar,
mai no llueix per a mi, desgraciad;
dieu que surt i declina,
jo no sé quan ni com.

Jo em faig el dia i la nit,
mentre jugo i dormo;
la meva vida interior em somriu feliç,
tinc moltes alegries.

Encara que no conec el que fruïu,
no em deprimeix cap culpa,
per això m'alegro en la meva pena,
i la suportó amb paciència.

Sóc tan feliç, tan ric
amb el que Déu m'ha donat!
Estic content com un rei
encara que sigui un pobre cec.

Cant de Norman

Aviat caurà la nit i em disposaré
a descansar,
el fajol serà el meu jaç i em cobrirà
la falguera,
el meu amoiament els passos
del sentinella,
ai, tan lluny de tu, estimada
Maria!
Arribarà el vespre de demà, amb moments
ombrívols,

Dann ist vielleicht mein Lager der blutigrote
Plaid,
Mein Abendlied verstummet, du schleichst
dann trüb und bang,
Maria, mich wecken kann nicht dein
Totensang.

So mußst' ich von dir scheiden, du holde,
süße Braut,
Wie magst du nach mir rufen, wie magst du
weinen laut,
Ach, denken darf ich nicht an deinen herben
Schmerz,
Ach, denken darf ich nicht an dein getreues
Herz,

Nein, zärtlich treues Sehnen darf hegen
Norman nicht,
Wenn in den Feind Clan-Alpine wie Sturm
und Hagel bricht,
Wie ein gespannter Bogen sein mutig Herz
dann sei,
Sein Fuß, Maria, wie der Pfeil so rasch
und frei.

Wohl wird die Stunde kommen, wo nicht
die Sonne scheint,
Du wankst zu deinem Norman, dein holdes
Auge weint;
Doch fall ich in der Schlacht, hüllt
Todesschauer mich,
O glaub, mein letzter Seufzer, Maria,
ist für dich.

Doch kehr ich siegreich wieder aus kühner
Männerschlacht,
Dann grüßen wir so freudig das Nahn
der stillen Nacht,
Das Lager ist bereitet, uns winkt die
süße Ruh,
Der Hänfling singt Brautlieder, Maria, hold
uns zu.

el meu jaç serà potser l'ensagnada
manta,
i la meva cançó de bressol els teus plors,
dolça donzella,
que no em podran despertar,
Maria!

M'haig d'acomiar ara de tu, estimada,
dolça núvia.
Com em cridaràs, com em
ploraràs!
Ai, no goso de pensar en el teu dolor
acerb,
ai, no goso de pensar en el teu cor
fidel.

Norman no pot conèixer cap sentiment
afectuós;
quan l'enemic ataqüi el Clan Alpine amb
una pluja de pedres
el seu cor ha de ser com un arc
tibant,
els seus peus, Maria, com una fletxa ràpida
i lliure!

Arribarà el moment en què el sol
no lluirà,
insegura pel teu Norman, els teus ulls
estimats ploraran.
Però si caic en la batalla, cobert per
la mort esglaiadora,
serà per a tu, Maria, el meu
últim sospir.

I si retorno triomfant de la valent
batalla
amb quanta alegria ens saludarem
en la tranquil·la nit,
el jaç estarà preparat i ens acollirà una
dolça pau,
i el passerell ens cantarà, Maria, cançons
d'amor.

Karl Lappe (1773 — 1843)

Im Abendrot

O wie schön ist deine Welt,
Vater, wenn sie golden strahlet!
Wenn dein Glanz herniederfällt,
Und den Staub mit Schimmer malet;
Wenn das Rot, das in der Wolke blinkt,
In mein stilles Fenster sinkt!

Könnst' ich klagen, könnst' ich zagen?
Irre sein an dir und mir?
Nein, ich will im Busen tragen
Deinen Himmel schon allhier.
Und dies Herz, eh' es zusammenbricht,
Trinkt noch Glut und schlürft
noch Licht.

Walter Scott

Versió alemanya d'Adam Storck

Lied des gefangenen Jägers

Mein Roß so müd in dem Stalle sich steht,
Mein Falk ist der Kapp' und der Stange so leid,
Mein müßiges Windspiel sein Futter ver
schmäht,
Und mich kränkt des Turmes Einsamkeit.
Ach wär' ich nur, wo ich zuvor bin gewesen,
Die Hirschjagd wäre so recht mein Wesen,
Den Bluthund los, gespannt den Bogen:
Ja solchem Leben bin ich gewogen.

Ich hasse der Turmuhr schläfrigen
Klang,
Ich mag nicht sehn, wie die Zeit verstreicht,
Wenn Zoll um Zoll die Mauer
entlang
Der Sonnenstrahl so langsam schleicht.
Sonst pflegte die Lerche den Morgen zu
bringen,
Die dunkle Dohle zur Ruh mich zu singen;
In dieses Schlosses Königshallen
Ist kein Ort, der mir kann gefallen.
Früh, wenn der Lerche Lied erschallt,

Al capvespre

Oh, que bonic és el teu món,
Pare, que relluu daurat!
Quan baixa la teva resplendor
i pinta amb reflexos el polsim;
quan la vermellor que brilla en els núvols
declina en la meva tranquil·la finestra.

Puc queixar-me? Puc vacillar?
Errar-me sobre Tu o sobre mi?
No, vull portar el teu cel
aquí en el meu pit.
I aquest cor, abans no defalleixi,
beurà encara del teu ardor i gustarà de la
teva llum.

Cançó del caçador presoner

El meu cavall està fatigat del seu estable,
el meu falcó està cansat de perxa i caputxa,
el meu gandul llebrer detesta son
menjar,
i jo estic malalt de la solitud de la torre.
M'agradaria d'estar, com ja havia estat,
(la caça dels cérvols és el que m'agrada),
amb l'arc tibant i lliures els gossos,
car aquesta és la vida que em convé.

Em desplau d'assabentar-me del transcurs
del temps
pel somnolent repic d'aquest trist campanar,
o de constatar-lo quan els raigs del sol
s'arrossegueu,
polzada a polzada, per les parets.
L'alosa solia ser el meu despertador
matinal,
la gralla em cantava per a adormir-me;
en els salons reials d'aquest castell
no hi ha cap racó que m'agradi.
Ja no em llevo en clarejar el dia,

Sonn' ich mich nicht in Ellens Blick,
Nicht folg' ich dem flüchtigen Hirsch durch
den Wald,
Und kehre, wenn Abend taut, zurück;
Nicht schallt mir ihr frohes Willkommen
entgegen,
Nicht kann ich das Wild ihr zu Füßen mehr
legen,
Nicht mehr wird der Abend uns selig
entschweben:
Dahin, dahin ist Lieben und Leben!

per assolellar-me amb els ulls d'Ellen,
seguir les traces del cérvol pel mig
dels boscos,
i tornar a casa amb la rosada del vespre;
per a rebre feliç una alegre
benvinguda
i estendre als seus peus els meus
trofeus,
mentre fugia el vespre en ales de
la joia:
allà, allà hi ha vida i amor!

Jakob Nicolaus von Craigher de Jachelutta

Totengräbers Heimwehe

O Menschheit, o Leben!
Was soll's? o was soll's?
Crabe aus, scharre zu!
Tag und Nacht keine Ruh!
Das Treiben, das Drängen,
Wohin? o wohin?
»Ins Crab, tief hinab!«

O Schicksal, o traurige Pflicht
Ich trag's länger nicht!
Wann wirst du mir schlagen,
O Stunde der Ruh?
O Tod! komm und drücke
Die Augen mir zu!
Im Leben, da ist's ach! so schwül
Im Crabe so friedlich, so kühl!
Doch ach! wer legt mich hinein?
Ich stehe allein, so ganz allein!

Von allen verlassen,
Dem Tod nur verwandt,
Verweil ich am Rande,
Das Kreuz in der Hand,
Und starre mit sehndem Blick
Hinab, ins tiefe Crab!

O Heimat des Friedens,
Der Seligen Land,
An dich knüpft die Seele
Ein magisches Band!
Du winkst mir von ferne,
Du ewiges Licht!
Es schwinden die Sterne,
Das Auge schon bricht, -
Ich sinke, ich sinke!
hr Lieben, ich komme!

Nostàlgia de l'enterrador

Oh, humanitat! Oh, vida!
Per què? Per què?
Excavar i cobrir la terra!
Dia i nit sense descans!
Les presses, les afliccions!
A on? Oh, a on?
"Cap a la tomba... ben al fons!"

Oh, destí, oh, tràgic deure,
no t'aguanto més!
Quan arribaràs,
hora del repòs?
Oh, mort! Vine i tanca
els meus ulls!
La vida és tan pesada!
I tan tranquil·la la tomba! Tan fresca!
Però, ai!, qui m'hi posarà?
Estic sol, tot sol!

Abandonat per tots,
emparentat només amb la mort,
em quedo a la vora,
amb la creu a la mà,
i contemplo amb mirada melangiosa
la profunda, profunda tomba!

Oh, país de la pau,
terra santa,
la meva ànima s'aferra a tu
amb màgic lligam!
Em crides des de la llunyania,
llum eterna!
S'esvaeixen les estrelles,
s'enterboleixen els meus ulls!
Ja baixo, ja baixo!
Estimats, ja vinc!

August Wilhelm Schlegel (1767 — 1845)

Wiedersehen

Der Frühlingssonne holdes Lächeln
Ist meiner Hoffnung Morgenrot;
Mir flüstert in des Westes Fächeln
Der Freude leises Aufgebot.
Ich komm', und über Tal und Hügel,
O süße Wonnegeberin,
Schwebt, auf des Liedes raschem Flügel,
Der Cruß der Liebe zu dir hin.

Der Cruß der Liebe von dem Treuen,
Der ohne Gegenliebe schwur,
Dir ewig Huldigung zu weihen
Wie der allwaltenden Natur;
Der stets, wie nach dem Angelsterne
Der Schiffer, einsam blickt und lauscht,
Ob nicht zu ihm in Nacht und Ferne
Des Sternes Klang hernieder rauscht.

Retrobament

El somriure radiant del sol de primavera
és l'aurora matutina de la meva esperança;
les brises de l'oest em murmuren
el silenciós pregó de l'alegria.
Ja vinc, i sobre les valls i els turons,
oh dolça distribuïdora de delícies,
en les ràpides ales de la cançó
vola cap a tu la salutació de l'amor.

La salutació de l'amor del teu fidel,
que sense ésser correspost va jurar
consagrar-se eternament a venerar-te,
com la natura sobirana.
Que sempre, com el barquer a l'estrella
del nord, mira solitari i escolta,
per si en la llunyania de la nit
li arribés el so de l'estrella.

Traduccions de Manuel Capdevila i Font

SCHUBERTIADE

SCHWARZENBERG

del 21 al 29 de juny 2025
del 23 al 31 d'agost

HOHENEMS

del 26 d'abril al 4 de maig 2025
del 10 al 14 de juliol / de l'1 al 5 d'octubre

Recitals de Lied - Recitals de Piano - Concerts de Cambra

Magda Amara, Ilker Arcayürek, Aris Quartett, Armida Quartett, Kit Armstrong, Andreas Bauer Kanabas, Belcea Quartet, Guillaume Bellom, Ian Bostridge, Ammiel Bushakevitz, Gautier Capuçon, Renaud Capuçon, Helmut Deutsch, Daniel Dodds, Anton Doppelbauer, Julius Drake, The Erlkings, Till Fellner, David Fray, Michael Gees, Geister Duo, Christian Gerhaher, Boris Giltburg, Goldmund Quartett, Filippo Gorini, Patrick Grahl, Raphaela Gromes, Mark Gruber, Clemens Hagen, Julia Hagen, Veronika Hagen, Hagen Quartett, Viviane Hagner, Marc-André Hamelin, Samuel Hasselhorn, Daniel Heide, Nikola Hillebrand, Franziska Hölscher, Liviu Holender, Gerold Huber, Andrei Ionita, Victor Julien-Laferrière, Lucas und Arthur Jussen, Christiane Karg, Suyoen Kim, Julia Kleiter, Felix Klieser, Katharina Konradi, Harriet Krijgh, Konstantin Krimmel, Adam Laloum, Adrien La Marca, Lukas Lemcke, Leonkoro Quartett, Elisabeth Leonskaja, Igor Levit, Paul Lewis, Sophie Lücke, Katja Maderer, Mandelring Quartett, Sebastian Manz, Malcolm Martineau, Sabine Meyer, Joseph Middleton, Minetti Quartett, Ludwig Mittelhammer, Catriona Morison, Fabian Müller, Patrizia Nolz, Novo Quartet, Pavel Haas Quartett, Francesco Piemontesi, Theo Plath, Christoph Prégardien, Julian Prégardien, Quatuor Ebène, Quatuor Modigliani, Sophie Rennert, Lukas Rommelspacher, Pauline Sachse, Fatma Said, Nemorino Scheliga, André Schuen, Schumann Quartett, Simply Quartet, Sitkovetsky Trio, Lukas Sternath, Yaara Tal & Andreas Groethuysen, Dominik Wagner, Amadeus von Wiesensee, Noa Wildschut, William Youn, Paul Zientara

Informació i venda d'entrades

Schubertiade GmbH, P. O. Box 100, 6845 Hohenems, Austria
Tel +43/(0)5576/72091, Email: info@schubertiade.at

www.schubertiade.at

AGRAÏMENTS

Amb el suport de

Col·laborador principal

Amb l'ajut de

Diputació de Girona

Ajuntament de Barcelona

Ajuntament de Vilabertran

Amb el patrocini de

Gràcies a

Mitjans col·laboradors

En col·laboració amb

Bisbat de Girona · Liederaabend · Nord Produccions i Events · Parròquia de Santa Maria de Vilabertran

Partners internacionals

Liedzentrum Heidelberg · Schubertiade · Der Lyrische Salon Weimar

Col·laboradors del projecte Lied the Future

Agraïment Amics de la Schubertiada

Agraïm la seva col·laboració als Amics de la Schubertiada: Jordi Roch (President d'honor) · Pere Armadàs · Josefina Bas · Manel Bertran · Jorge Binaghi · Jaume Braut · Manuel Capdevila · Susanna Capdevila · Joan Cavallé · Rosa Maria Culléll · Carlos Cusi · Carmen de Robert · Alba Espargaró · Joan Esquirol · Xavier Coicochea · Jaume Graell · Clòria Cutiérrez · Pilar Maier · Fernando Marín · Giovanni Melillo · Joan Ocaña · Maria Teresa Ollé · Josep Maria Plantada · Clòria Renom · Gràcia Rodríguez-Illescas · Manuel Terrazo

Organitza

Associació
Franz Schubert

www.schubertiada.cat